

ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ЦІННОСТЕЙ У СПОРТИВНИХ МЕНЕДЖЕРІВ

Сучасна теорія та практика підготовки спортивних менеджерів базується на системі методологічних, загальнопедагогічних, дидактичних і психологічних принципів, які залежать від напрямів, мети та завдань. Сукупність принципів, на яких має базуватися цінність цих фахівців можна розглядати як систему, в якій кожен із принципів взаємодіє з усіма та перебуває у зв'язку з завданнями навчального процесу ВНЗ. У своїй сукупності педагогічні принципи слід розглядати як методологічний компонент в процесі підготовки менеджерів фізичної культури і спорту.

У рамках проведеного дослідження процесу формування професійної компетентності спортивних менеджерів доцільно виділити три групи принципів: базові, що регулюють адаптивні процеси у вищій школі, ключові, що сприяють адаптації студентів до міжособистісних, інтерактивних технологій фахової підготовки та загальнодидактичні, що регулюють освітні процеси у вищій школі із засвоєння предметних, міжпредметних і надпредметних знань, умінь і навичок та формування здатностей їх застосовувати в практичній діяльності цих фахівців [1]. Важливо класифікувати ці принципи за групами. Зокрема базові принципи, що включають принципи адаптивного навчання: принцип розподіленості відповідальності суб'єктів навчання за реалізацію адаптивної функції навчання фахових дисциплін; принцип індивідуалізації адаптивного розвитку особистості студента в умовах здобуття професії спортивного менеджера, принцип адаптивно-керованого навчання, націленого на формування успішного студента; принцип пріоритетного розвитку адаптивності особистості конкурентоспроможного студента в системі вузівського навчання, побудованого на засадах теорії адаптації; принцип спрямованого навчання на розвиток адаптивних ресурсів особистості студентів та активного їх використання на наступних етапах його професійної підготовки.

Стосовно ключових принципів адаптивного навчання, то вони містять [2]: принцип оптимального поєднання прямої й опосередкованої змістом освіти взаємодії суб'єктів адаптивного навчання; принцип пріоритетного застосування методів і засобів опосередкованої взаємодії (студент - зміст - викладач - студент) в умовах особистісно-орієнтованого адаптивного навчання менеджера фізичної культури і спорту з реалізації його адаптивної функції; принцип визначальної ролі самоадаптації в резонансній взаємодії складових едукатії, яка підсилює та взаємозбагачує особистість цього майбутнього фахівця через вплив освітніх, виховних і розвиткових компонентів едукатії; принцип створення душевного комфорту в умовах відкритої взаємодії суб'єктів едукатії як засобу формування готовності спортивного менеджера до адаптаційних процесів, викликаних змінами у процесі його навчання у ВНЗ.

Серед сучасних визначень загальнодидактичних принципів навчання прийнятним видається пропонуване В. Ягуповим: "спрямовуючі положення, нормативні вимоги до організації та проведення дидактичного процесу, які мають характер загальних вказівок, правил і норм та впливають із його закономірностей" [3, с. 291]. Аналіз педагогічних праць дає нам змогу виділити ті загальнодидактичні принципи навчання, що стали спрямовуючими положеннями при проектуванні технологій формування професійної компетентності майбутніх менеджерів фізичної культури і спорту у ВНЗ. Дидактичні принципи, підпорядковані меті та завданням спортивного менеджера у вищій школі, керують процесом розроблення системи методів, засобів, прийомів, форм зворотного продуктивного зв'язку викладача та студентів, як суб'єктів навчально-виховного процесу. Специфіка загальнодидактичних принципів навчання майбутнього менеджера фізичної культури і спорту у ВНЗ зумовлена такими домінантами, як принципи навчання у ВНЗ, що підпорядковуються вимогам сучасної освіти, а саме: формування висококваліфікованих, професійно мобільних спортивних менеджерів, які будуть конкурентоспроможні на ринку праці. Процес їх навчання має бути сконцентрований на освіті, вихованні та розвитку особистості [4]. Згідно цих принципів професійно спрямоване навчання, розвиток і виховання майбутніх спортивних менеджерів має відбуватися з опорою на знання, уміння й навички, сформовані у період їх навчання.

Базові, ключові й загальнодидактичні принципи адаптивного навчання перетворюються в систему якщо, з одного боку, виступають як основні вимоги до педагогічної взаємодії викладачів і студентів. А з іншого - їх адекватне дотримання набуває статусу дидактичних й психологічних умов якісної реалізації адаптивних функцій процесу фахової підготовки майбутніх менеджерів фізичної культури і спорту до їх професійної діяльності [5].

Окреслені загальнодидактичні принципи дають змогу вибудувати якнайкращу систему традиційних та інноваційних методів, засобів, прийомів і форм організації, корекції та реалізації навчання та самовдосконалення студентів у ВНЗ, які готують спортивних спеціалістів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Адаптивне управління: сутність, характеристика, моніторингові системи: колективна монографія / [За ред. Г.В. Єльнікової. – Чернівці: Технодрук, 2009. – 570 с.
2. Хуторской А.В. Современная дидактика: Учебник для вузов / Андрей Викторович Хуторской. – Санкт-Петербург: СПб: Питер, 2001. - 544 с.
3. Ягупов В.В. Педагогіка: Навч. посібник / В.В. Ягупов. – К.: Либідь, 2002 – 560с.
4. Волошко Л.Б. Професійна компетентність студентів як предмет психолого-педагогічного аналізу // Наука і сучасність: Зб. наук. пр. Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. – Київ: НПУ ім. М.П. Драгоманова, 2005. – Том 48. – С. 22-32.
5. Пащенко О.В. Результат навчання як основний чинник професійної компетентності фахівця [Електронний ресурс]. / О.В. Пащенко. – Режим доступу: www.pedmaster.ucoz.ua.

Лехіцький Т.В.

викладач інформатики

Луцького педагогічного коледжу

ВИКОРИСТАННЯ ТА СТВОРЕННЯ НАВЧАЛЬНИХ ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСІВ

Використання інтернет-ресурсів у педагогічній діяльності забезпечує досягнення більш значущих результатів: навчання і робота в командах поза навчальним закладом сприяє формуванню розумових навичок вищого рівня - аналізу інформації, в учнів зростає рівень інформаційної грамотності; викладачі мають можливість знайомитися з фаховою інформацією, обмінюватися інформацією з колегами і спеціалістами-експертами з інших навчальних закладів, об'єднувати фахові ресурси для вирішення загальних задач [5].

З точки зору дидактичних можливостей мережа Інтернет забезпечує: публікацію навчально-методичної інформації в гіпермедійному вигляді; спілкування між суб'єктами й об'єктами навчального процесу: дистанційний доступ до інформаційних ресурсів, віддалених бібліотечних каталогів і файлів електронних бібліотек; дистанційне використання віддалених обчислювальних ресурсів і дистанційних лабораторних практикумів [3].

Створення загальнодержавної мережі інформаційного забезпечення освіти, забезпечення освітніх закладів швидкісним доступом до мережі Інтернет, що здійснюється в рамках виконання програм інформатизації освіти, призвели до якісних змін у навчальному процесі. Характерною ознакою цих змін є орієнтація на інтенсивне використання Інтернет-технологій в освітньому процесі. Одним із факторів, що визначають доцільність використання інтернет-технологій у педагогічній діяльності вчителя є поява нових педагогічних інструментів, які за функціональними можливостями не мають аналогів у традиційному навчанні [4].

Орієнтація на неперервну освіту, на освіту впродовж життя, розвиток дистанційних форм навчання стимулювали створення новітніх сервісів Інтернет, які надають зручні й потужні інструменти для навчання, актуальні для підтримки як індивідуального, так і колективних, різних форм групового навчання. Кількість і різноманіття таких інструментів, їх дидактичний потенціал швидко зростають. Багато з них зарекомендували себе як надійні та ефективні засоби дистанційного навчання: навчальні інтернет-ресурси, блоги, вебіари, технології спільної роботи з документами, багатокористувачькі віртуальні та інші.

Інший фактор полягає у необхідності модернізації навчального процесу у відповідності до вимог і потреб молодого покоління. Проникнення інформаційно-комунікаційних технологій, зокрема й у побут сучасної людини, має наслідком не тільки нові запити суспільства до освіченої людини, але й нові вимоги до освітньої системи з боку молодого покоління, яке народилося в епоху панування Інтернету, використовує його змалку для розваг, спілкування тощо і сприймає як природне середовище існування. «Це покоління називають ще digital natives – цифрові аборигени. Йдеться про молодих людей, які народилися з початком епохи цифрових технологій і чие життя невідривно пов'язано з Інтернетом. Вони не сприймають переважно монологічних форм викладу навчального матеріалу, які традиційно переважають у школі, не задовольняються класичними формами, методами і засобами навчання і втрачають інтерес до нього, що становить певну проблему в освіті» [1]. Одним із шляхів розв'язання окресленої проблеми є модернізація навчального процесу за рахунок використання нових способів